

РЕШЕНИЕ

№ 5207

гр. София, 08.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 59 състав,
в публично заседание на 24.09.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Зорница Дойчинова

при участието на секретаря Светла Гечева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **6240** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. АПК, вр. чл. 1 ЗОДОВ.

Производството по делото е образувано по подадена от К. К. Д., с ЕГН [ЕГН] от [населено място], чрез адв. К. искова молба срещу Изпълнителна агенция Автомобилна администрация, с която се моли за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 300 лв., представляваща обезщетение за претърпени от ищеца имуществени вреди, изразяващи се в направени разноски за процесуално представителство за обжалване на постановен от длъжностно лице при ответника Наказателно постановление, отменено по съответния ред, за разглеждане на жалбата срещу отказа, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на вземането. Претендира разноски.

В исковата молба са изложени подробни съображения за нейната основателност. Посочва, че с решение № 56735 от 04.03.2020 г., постановено по НАХД № 12674/2019 г., по описа на Районен съд, [населено място], влязло в сила, е отменено НП № 42-0000382/19.04.2019 г., издадено от началника на областен отдел „Автомобилна администрация“ към ИА АА. За проведеното обжалване, ищеца е ангажирал адвокат и съответно е направил разходи за него, като му е заплатил адвокатско възнаграждение. Този направен разход за адвокатско възнаграждение, счита, че представлява пряка и непосредствена вреда и следва да бъде обезщетен. Претендира и разноските, направени в настоящето производство.

В съдебно заседание, чрез процесуалния си представител адв. К., поддържа исковата молба и моли за осъждане на ответника.

Ответникът, чрез процесуалния си представител юк К., в срока по чл. 131 ГПК, е депозирал отговор на исковата молба, с който заявява, че признава исковата претенция за заплащане на направените пред СРС разноски в размер на 300 лв., както и претенцията за лихва. Моли, с оглед направеното признание на иска, да не бъде осъждана ИА да заплаща разноски, като бъде приложена разпоредбата на чл. 78, ал.2 ГПК. Посочва, че сумата не е изплатена на жалбоподателя, тъй като не е подал покана за това.

В съдебно заседание не се представлява.

Представител на СГП излага становище за основателност на исковата претенция, както по основание, така и по размер.

Административен съд София-град, в настоящия съдебен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С НП № 42-0000382/19.04.2019 г., издадено от началника на областен отдел „Автомобилна администрация“, [населено място], на ищеца К. К. Д. е наложена глоба от 1 500,00 лв. за нарушение на чл. 178а, ал.7, т.1, пр. 1 ЗДвП.

С решение от 04.03.2020 г., постановено по НАХД № 12674/2019 г., по описа на Районен съд, [населено място], оспореното от ищеца НП е отменено. Решението на СРС не е обжалвано и е влязло в сила на 26.03.2020 г., видно от поставения печат от СРС.

За оспорване на НП пред СРС, ищецът е ангажирал адвокатска защита, за която е платил сумата от по 300,00 лв. Това се установява от представения по делото договор за правна защита, в който като заплатена за изготвяне подписване и подаване на жалба и процесуално представителство по посоченото дело, е посочената сумата от 300,00 лв.

Жалбата, с която е сезиран СРС е подписана от адв. К., която е подала и молба-станoviще по делото.

Пред настоящата съдебна инстанция, ищецът се представлява от процесуален представител адв. К., за който е представено пълномощно и договор за правна защита и съдействие, в който е отразена като платена сумата от 300,00 лв. В съдебно заседание, процесуалния представител на ищеца се е явил.

При така установените факти, настоящия съдебен състав на АССГ, достигна до следните правни изводи:

Предмет на разглеждане е иск, предявен от К. К. Д. срещу Изпълнителна агенция Автомобилна администрация, с който моли за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от общо 300,00 лв., представляваща претърпени вреди, изразяващи се в платен адвокатски хонорар, в следствие на обжалване на НП, издадено от ответника и отменено с влязло в сила решение на съда, ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на подаване на исковата молба, до окончателното ѝ заплащане.

Съдът намира, че са налице предпоставките на чл. 237 ГПК за постановяване на решение при признание на иска за сумата от общо 300,00 лв., представляваща претърпени вреди, изразяващи се в платен адвокатски хонорар за обжалване на НП

пред СРС, издадено от ответника и отменено от съда с влязло в сила решение, както и за законната лихва, считано от подаване на исковата молба, до окончателното ѝ заплащане, като последица от уважаването на иска. Налице е отменен по съответния ред административен акт, с влязло в сила решение, направени за оспорването на акта разноски, които са пряка и непосредствена вреда от незаконосъобразния акт, ответникът е признал иска, ищецът е направил искане за постановяване на решение при признание на иска, като не е поискал събиране на доказателства, предвид направеното признание, признато е право, с което процесуалния представител на ответника може да се разпорежда, с оглед представеното по делото изрично пълномощно, както и признатото право не противоречи на правилата на закона или на морала.

Предвид гореизложеното и на основание чл. 237 ГПК настоящият състав намира, че искът е основателен и следва да бъде уважен, като на основание чл. 237, ал. 2 ГПК съдът не следва да излага мотиви за това.

По разноските:

Съдът намира, че в полза на ищеца следва да бъдат присъдени направените по делото разноски в размер на 310,00 лв., от които 300,00 лв. адвокатско възнаграждение и 10,00 лв. държавна такса. Това е така, тъй като намира, че не са налице предпоставките на чл. 78, ал.2 ГПК за понасяне на разноските от страна на ищеца.

Съгласно цитираната разпоредба, приложима на основание чл. 144 АПК, ако ответникът с поведението си не е дал повод за завеждане на делото и ако признае иска, разноските се възлагат върху ищеца. Т.е., разпоредбата предвижда наличието на две кумулативно съществуващи предпоставки – ответникът с поведението си да не е дал повод за завеждане на делото и да е признал иска. Безспорно втората предпоставка е налице. Спорно е наличието на първата. Настоящият съдебен състав намира, че същата не е налице. Няма спор, че не е налице извънсъдебно уреждане на спора, но същото не е и задължително. От една страна, длъжника по иск за непозволено увреждане изпада в забава от датата на увреждането, а не от датата на поканата за изплащане на сумата. В конкретния случай, това е датата на отмяната на незаконосъобразния административен акт. Това е 04.03.2020 г. Към тази дата е било постановено и ТР №1 от 15.03.2017 г. по т.д. №2/2016 г. на ВАС, с което е предвидено, че „при предявени пред административните съдилища иски по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ за имуществени вреди от незаконосъобразни наказателни постановления, изплатените адвокатски възнаграждения в производството по обжалването и отмяната им, представляват пряка и непосредствена последица по смисъла на чл. 4 от този закон“. Т.е., на ответния орган е било известно, че дължи направените от ищеца разноски при оспорването на НП.

От друга страна, направеното признание за основателността на претенцията на ищеца не е достатъчно при постановяване на осъдително решение съдът да възложи направените по делото разноски върху ищеца. Необходимо е това признание да бъде реализирано и дължимите суми да бъдат изплатени в хода на процеса, което не е сторено. Доколкото не е налице извънсъдебно уреждане на спора и не е налице покана за доброволно изпълнение, то следва да се приеме, че с исковата молба ищецът е поканил ответникът да му заплати дължимото обезщетение, което не е сторено. От датата на предявяване на иска, ответникът изпада в забава и дължи и законната лихва върху главницата, ако такава се претендира. В случая направените от ищеца разноски

са за изготвяне на искова молба, както и за процесуално представителство в съдебно заседание, поради което и с оглед изхода на делото разносните следва да се възложат на ответника /в този см. Опр. № 3983 от 28.03.2018 г. по адм. д. № 3647/2018 г., III отд. на ВАС/. Разносните са поискани своевременно, налице са доказателства, че са заплатени и е представен списък на разносните.

Така мотивиран и на основание чл. 203, Административен съд, С. град, II отд., 59 състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция Автомобилна администрация ДА ЗАПЛАТИ НА К. К. Д., с ЕГН [ЕГН] от [населено място] сумата от общо 300,00 лв., представляваща обезщетение за претърпени от ищеца вреди, изразяващи се в платен адвокатски хонорар, за съдебно обжалване на НП, издадено от ответника и отменено с влязло в сила решение на съда, ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на подаване на исковата молба - 03.07.2020 г. до окончателното ѝ заплащане.

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция Автомобилна администрация ДА ЗАПЛАТИ на К. К. Д., с ЕГН [ЕГН] от [населено място] сумата от 310,00 лв. направени по делото разноски за адвокатско възнаграждение и държавна такса.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване, с касационна жалба, пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването му.

Препис от решението да се изпрати на страните по спора.

СЪДИЯ: